

λάχιστον, μού συνέβη πρό καιρού καί με τόν πρόην Γερμανό προφητικόν δόκτορα Μπρύνινγκ κατά τή διάρκεια ενός ταξιδιού του στό Λονδίνο. Τόν έβλεπα κάθε μέρα καί έσχημάτισα ήν εντύπωσι διι ήταν ήπεροβολικά έξαντλημένος από άπνίσις. Τήν εντύπωσί μου ατή τήν είπα σέ κάποιον άνθρωπο τής ακολουθίας του, ό όποιος θέλησε νά τή διαφωσί. 'Αλλά έγώ έπέμεινα καί, μά μέρα πού έπλησίασα τόν δόκτορα Μπρύνινγκ γιά νά του δείξω τό σάτισο πού του είχα κάνει, τήν είπα καί στον ίδιο:

- » — Πώς τό καταλάβατε αυτό; με ρώτησε ξαφνιασμένος;
- » — Ένας άνθρωπος πού έχει ως επαγγελματά νά μελετά τής φυσιογνωμίας των άλλων, τό καταλαβαίνει εύκολα, του άπάντησα.
- » — Έχετε δίκιο. Καλά τό μαντέψατε, μού είπε. 'Αλλά δέν συντρέχει λόγος νά κοινολογήσετε τήν παρατήρησί σας ατή.
- » Τού τό ύποσχέθηκα καί εκείνος, εις αντίλλαγμα, έβαλε τήν ύπογραφή του στό σάτισο.

***

» Τήν ήμέρα πού έγιναν στό Λονδίνο τά έγκαίνια τής Διασκεψέως τής Στρογγύλης Τραπεζής (στην όποία, ως γνωστόν, λαμβάνουν μέρος όλοι οι ήγεμόνες των 'Ινδιών), έτυχε νά βρισκομαι κοντά στην Αύτου 'Υψηλότητα τόν 'Αγά Χάν. 'Ο 'Αγάς ήταν στίς καλές του και κονδένταζε εύθιμα με τόν Μαχαραγιά του Κασμίρ, Γελούσε τόσο πολύ, ώστε τά χείλη του, καθώς άνοίγανε, άφριναν νά φαίνεται μά σειρά από μεγάλα δόντια, πολύ μεγάλα.

- » 'Ελωφελήθηκα λοιπόν τής ευκαρίας καί τόν σκιασάρητα έτσι όπως τόν έβλεπα τή στιγμή εκείνη.
- » Όταν τελείωσα τό σάτισο μου, τόν πλησίασα καί του τό έδειξα. 'Ο 'Αγάς, βλέποντάς το, ξεκαρδίστηκε στό γέλια. Ποτέ μου δέν τόν είδα τόσο εύθιμο όσο τή στιγμή ατή.
- » — Φίλε μου, μού είπε, δέν τό ήξερα καί ούτε θα τό φανταζόμουν ποτέ, πώς όταν γελάω, είμαι τόσο κομικός. Μού προσέφερες μεγάλες ενδοιάσεις. Σου είμαι εξαιρετικά ευγνώμων. Στο έξης δέν θα ξαναγελάσω...

» Καί γιά νά μου δείξη τήν ευχαριστήσί του, μού άνέθεσε. Ένα σωρό καλλιτεχνικές παραγγελίες, -ίς όποιες μού έπαύρωσε ήγεμονικώτατα.

***

» Σ' ένα γεύμα πού δόθηκε άπ' τόν Διεθνή Σύνδεσμο Παλαιολιθολόγων πρός τιμήν του διασώμου 'Αγγλου συγγραφέως Ουέλλς, είδα τόν ποιητή Ουίλμπερ Βόλφ νά σιζήτηται μαινόμενος καί με τά μάτια του γοητωμένα, γιά τήν άξία κάποιου 'Αγγλου ποιητού.

- » Φυσικά, έσπευσα άμέσως νά πάρω ένα σάτισο του με τήν έκφρασί ατή.
- » 'Αλλά δέν έτόλμησα νά του τό παρουσιάσω ό ίδιος. Τό έδωσα σέ κάποιον άλλον νά του τό δείξη.
- » Μόλις τό είδε ό Βόλφ, φώναξε μαινόμενος άκόμη-πιο πολύ από πριν:
- » — 'Ο σκιασογράφος πού τώκανε αυτό, έχει, φαίνεται, διάθεσι νά φάη καμμά γροθιά στό μούτρω!...

» 'Ωστόσο, ζήτησε νά με γνωρίσω, καί όταν κάποιος κοινός γνωστός μάς παρουσίασε τόν ένα στον άλλον, ό Βόλφ, άντί του τυπικού καί στερεοτύπου εχάρη πολύ, μού είπε:

» — Δέν φοβόσαστε μήπως συναντηθούμε κανένα βράδυ σέ κανένα σκοτεινό καί άπόμειρο δρόμο;

» Γι' αυτό, από τότε, άποφεύγω τή νύχτα τούς σκοτεινούς καί άπόμειρους δρόμους».

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΩΑΜΕΘ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

'Ο στρατηγός Δραγομύροφ είχε τήν ικανότητα νά έμπνέη τέτοιον θρησκευτικό σεβασμό στον τσαρικό στρατό, ώστε έπωνομάστη ό Μωάμεθ των Ρώσων.

- 'Ιδού μερικά έθθηρα άπ' τή στρατιωτική... κατήχησι του στρατηγού Δραγομύροφ:
- 'Εκείνος πού φοβάται, θα νικηθή.
- Νά μάχεσαι με έπιμονή ποτέ νά μήν ήτοχωρήσ; Έσπασε ή λόγχη σου, χτύπα με τό κοντάκι Έσπασε καί αυτό, άρχισε με τίς γροθιές κουράστηκαν τά χέρια σου, δοκίμασε με τά δόντια σου.
- 'Η σφαίρα πολλές φορές χάνει τόν στόχο της, ή λόγχη ποτέ.
- 'Η σφαίρα είναι τρελλή, ή λόγχη είναι γενναία.
- 'Όταν όμηθούν τρεις έναντίον σου, τόν πρώτον πυροβόλησέ τον, τόν δεύτερον λόγγισέ τον, τόν τρίτον χτύπα τον στό κεφάλι με τό κοντάκι.
- 'Ο Θεός προστατεύει τόν γενναίο.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Οί νεώτεροι 'Ελληνες καί ή πολυτέλεια. 'Ενας φιλιπικός κατά τής κομψότητας. 'Ο σπουδαστής πού φέρραγε... δυό ζευγάρια παπούτσι! Τό σκάνδαλο των γαλετσών. 'Ο Μισούλης καί οι ξένοι αξιωματικοί του ναυτικού. Πώς τούς έτρεμοκράτησε. Τό βρεέλι με τό μαρουτί. Φεύγεστε νά φεύγουμε!..., κ.τ.λ.

Στά παλαιότερα χρόνια, πρό 70—80 έτών άκόμα, ή πολυτέλεια έθεωρείτο στον τόπο μας έγκλημα άσυγχώρητο, πρόκλησις καί προσβολή κατά τόν άλλον πολίτην.

Σ' ένα λόγο πού έξεφώνησε τήν έλοχη ατή στό Γιάννενα ό Ιατρός Βάγιας — γινός ή έγγονος του περιφημού Θανάση Βάγια — κατέκρινε άυστηρά τήν πολυτέλεια, τήν κομψότητα καί τήν έπίδειξι του πλούτου.

«Ξέρω, είπε, έναν 'Ηπειρώτη σπουδαστή στην 'Αθήνα, γινώ φτωχής Γιαννώτισσας, πού ντύνεται κατά τρόπο σκανδαλώδη. Φοράει άκόμα, όταν βγαίνει έξω... δυό ζευγάρια παπούτσι, έκ των όποιων τό ένα, τό έξωτερικό, είναι από δέρμα λεπτό πού λάμπει έντυφλωτικώς!...».

Μαντεύετε βέβαια τί έννοιά ό άρελής 'Ηπειρώτης γιατρός, γράφοντας περί δυό ζευγαριών υποδημάτων. 'Εννοεί άπλουσίαια τίς γαλότσες!

Φαντασθείτε πια τί θάλεγε ό χριστιανός αυτός, άν ζούσε σήμερα στην 'Αθήνα...

***

Κάποτε ό ναύαρχος του έννομένου στόλου των Δυνάμεων πού είχε έρθει νά βοηθήση τήν 'Ελληνική 'Επανάστασι, θέλησε νά σκαρώση μία φάρασα εις βάρος του περιφημού θαλασσομάχου 'Ανδρέα Μισούλη, ίσως γιά νά γελάση άπλω, μά ίσως καί γιά νά τόν ταπεινώση. 'Εκάλεσε δηλαδή άπάνω στη ναυαρχίδα του τόν 'Ελληνα ναύαρχο γιά νά γευματίσουν μαζί, αλλά τή στιγμή πού έκίνον άνέβαινε τή σκάλα, έντυροσκορήσαν ξαφνικά δια μαζί τά τριβέβλα του πλοίου, σέ τρόπο πού δολόληρη ή ναυαρχίς νά τρανταχτή άπ' τόν φοβερό κρότο.

'Ο 'Υδραϊός ήρωας δέν ταράχτηκε καθόλου άπ' τό άστέιο αυτό. Τό άλλο βράδυ όμως, θέλοντας νά άνταποδώση τά ίσα, προσκάλεσε καί αυτός όλους τούς ξένους αξιωματικούς άπάνω στη γαλέρα του, όπου είχε στρώσει ένα μεγάλο τραπέζι καί είχε τοποθετήσει ισάριθμους με τούς προσκεκλημένους καρέκλες. 'Επάνω, καί άκριβώς στη μέση του τραπέζιου, είχε βάσει ένα βαρέλι άνοιχτό από πάνω καί γεμάτο μαρουτί. Τό μοναδικό αυτό, αλλά καί τόσο άκατάλληλο στόλισμα του τραπέζιου, κίνησε τήν περιέργεια καί τήν χαρνοψαφία των ξένων αξιωματικών.

— Τί πράγμα είναι αυτό, κατεπάνω; ρώτησαν τόν Μισούλη. Μήπως τό έχεις γιά άνοδοχοείο τό βαρέλι αυτό;

— 'Οχι, άπάντησε άδιαφορα τάχα ό Μισούλης. Τό βαρέλι αυτό είναι γεμάτο μαρουτί.

- "Όχι δά!... Δέν πιστεύουμε νά θέλης νά μάς ταισίς με μαρουτί άπόψε!...
- Κάθε άλλο, άπάντησε ό Μισούλης, καί έδωσε διαταγή νά σερβιριστή τό βραστό ψάρι.

Οί αξιωματικοί κάθησαν γύρω στό τραπέζι, μά άνήσυγοι πάντα πώς άποσις κίνδυνος τούς άπειλούσε. 'Υπομνησόντουσαν διι κάποιο πολύ άσχημο άστέιο θα τούς σκάρωνε ό διαβολεμένος εκείνος θαλασσιός.

— Μά δέν έχει φώς, κατεπάνω; "Η θά φάμε με τό φώς του φεγγαριού; ρώτησε τόν Μισούλη ένας άπ' τούς ξένους αξιωματικούς.

- 'Ο Μισούλης τότε άτάραχος τράβηξε ένα κερί, τό άναψε καί τό έμπηξε μέσα στό μαρουτί του βαρελιού, λέγοντας:
- Σέ μολή ώρα θα μάς φέρον καί 'Αγιουμανρίτικο κρασί. Τρώτε με τή ήσυχία σας...

"Υστερα άπ' αυτό όμως καταλαβαίνετε πια καθέννας τί συνέβη. Οί ξένοι αξιωματικοί σπρώθησαν όλοι επάνω όχρői καί κατατρομαγμένοι, έτοιμοι νά τό κόψουν λάσπη. Προτιμούσαν τή ντροπή τής φυγής, παρά νά πιναχτούν στον άέρα.

Μά ό Μισούλης ήταν καλόκαρδος. Κι' άφού ικανοποιήθηκε γιά τήν τρομάρα πού τούς προξένησε, έσβυσε τό κερί, διάταξε νά πάρουν άπ' τό τραπέζι τό βαρέλι με τό μαρουτί καί τό γεύμα συνεχίστηκε εύθιμα.

'Ο 'Ανδρέας Μισούλης.

